

ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย โดยการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที และการสอนแบบสาธิต

The Art Creative Thinking of Pre-School Pupils Taught by The method of Multiple Intelligence of CISST and Demonstration Method

สุชิตา อินแดง¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที กับการสอนแบบสาธิต 2) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที 3) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังการสอนแบบสาธิต กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านดอนหลวง จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 15 คน และโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 15 คน โดยใช้รูปแบบวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ ศิลปะสร้างสรรค์ แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้ตามแนวพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที สูงกว่านักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้แบบสาธิต 2) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้ตามแนวพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) ความคิดสร้างสรรค์นักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ : ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ, การสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที, วิธีการสอนแบบสาธิต

Abstract

The objectives of this research were 1) to compare the art creative thinking of pre-school pupils between the method of Multiple Intelligence of CISST and Demonstration Method, 2) to

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

compare the creative thinking of pre-school pupils before and after acquiring through Multiple Intelligence of CISST; and 3) to compare the art creative thinking of pre-school pupils before and after acquiring through Demonstration Method. The study sample consisted of 15 pupils, learning in kindergarten 2, during academic year 2014 of Baan Donluang School, Suratthani Provice and 15 pupils of Baan Dindang Samakkee School, Suratthani Provice, by using experimental research method; the research instruments consisted of Creativity Arts Learning Plans, Creative Art Assessment Form. The collected data were analyzed by descriptive statistics. The results of this research showed that: 1) creative thinking level of kindergarten 2 pupils of Baan Donluang School after acquiring through the method of Multiple Intelligence of CISST was higher than that of kindergarten 2 of Baan Dindang Samakkee School after acquiring through the method of Demonstration; 2) creative thinking of kindergarten 2 pupils of Baan Donluang School after acquiring through the method of Multiple Intelligence of CISST was higher than it was before; and 3) art creative thinking of kindergarten 2 pupils of Baan Dindang Samakkee School after acquiring through the Demonstration Method.

Keywords : art creative thinking; the method of Multiple Intelligence of CISST; Demonstration Method.

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมไทยท่ามกลางกระแสสังคมโลกที่ปรับตัวไปอย่างรวดเร็ว การแข่งขันในท่าทีและท่วงทำนองต่าง ๆ ได้ดำเนินไปอย่างปฏิเสธไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันทางวัตถุ ทางวิทยาการ หรือการแข่งขันเพื่อสร้างสรรค์ความดีงามบนโลกใบนี้ การแข่งขันกันสร้างทัศนศิลป์เพื่อความดีงามและสันติสุขในสังคมไทยก็เช่นกัน สังคมไทยต้องมีช้างเผือกซึ่งเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและศักยภาพสูง แต่การคัดเลือกช้างเผือกจากระบบการศึกษาที่ผ่านมายังไม่เพียงพอ การพัฒนาระบบการศึกษาในโรงเรียน ในครอบครัว และในสังคมให้มีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง และการพัฒนาเด็ก

และเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษในแต่ละด้าน พัฒนาบนฐานองค์ความรู้ที่เชื่อมั่นได้เพื่อให้ความสามารถพิเศษนั้นมีผลต่อสังคมอย่างแท้จริงต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี., 2547, หน้า 2) การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์พัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข บุคคลจึงต้องพัฒนาตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ตามพระราชบัญญัติศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 1 บททั่วไป ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 6 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถ

อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 5) การศึกษาเพื่อสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในสังคมปัจจุบัน เพราะสังคมเปลี่ยนแปลงมีปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา เด็กจะต้องฝึกฝนให้รู้จักคิดสิ่งใหม่ ๆ เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องพบในชีวิตประจำวัน (อารีย์ สันหวี, 2551, หน้า 424) ศิลปะกับชีวิตเป็นของคู่กัน เนื่องจากมนุษย์เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้ต้องอาศัยปัจจัยหลาย ๆ อย่างเพื่อความอยู่รอด เช่น ปัจจัยสี่ อันได้แก่ ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค ซึ่งทั้ง 4 อย่างที่กล่าวมาก็เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ทั้งสิ้น มนุษย์เป็นสัตว์อันประเสริฐ มีความคิดเฉลียวฉลาด รู้จักปรับปรุงและพัฒนาชีวิตให้ดีขึ้น ศิลปะที่สร้างสรรค์ก็ถูกพัฒนาไปด้วย เพื่อให้ชีวิตและความเป็นอยู่ดีขึ้นสะดวกสบายขึ้น (เกษร ธิตะจारी, 2543, หน้า 268) ศิลปะศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าวิชาอื่น ๆ การเรียนศิลปะศึกษาเป็นการฝึกความคิดให้สัมพันธ์กับมือ และความคิดสร้างสรรค์ รู้จักแก้ปัญหาในการทำงาน หัดให้มีความเป็นระเบียบ รู้จักรักสวกร่างกาย มีสุนทรียะในการรับรู้เมื่อพบเห็นสิ่งต่าง ๆ มีความซาบซึ้งในผลงานศิลปะ สามารถสร้างสรรค์งานต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ทำให้มีความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจ เข้าใจศิลปวัฒนธรรมของโลก ทำให้เกิดความรักและหวงแหนศิลปกรรมของชาติ และก่อให้เกิดการอนุรักษ์ นอกจากนี้ ศิลปะยังช่วยผ่อนคลายความเครียด ช่วยในการประหยัดและเป็นพื้นฐานอาชีพได้เป็นอย่างดี (เกษร ธิตะจारी, 2543, หน้า 3) ธรรมชาติของมนุษย์มีความโน้มเอียงไปในทางรักสวกร่างกาย ถ้าสิ่งนี้ได้รับการพัฒนาอย่างดีและถูกต้องจะมีอิทธิพลและส่งผล

ต่อบุคลิกภาพเมื่อเจริญเติบโตจะเป็นมนุษย์ที่มีความดีงาม ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพราะองค์ประกอบด้านความงามจะไปถ่วงดุลกับองค์ประกอบด้านความรู้สามารถ ทำให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ตามปกติมนุษย์มีความสามารถและด้วยการที่จะแสดงออกสร้างสรรค์ศิลปะมาตั้งแต่เด็ก สิ่งเหล่านี้ถ้าได้รับโอกาสเสริมสร้างพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมแล้วจะเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ ดังนั้นศิลปะจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นของมนุษย์ไม่อาจจะขาดสิ่งนี้ไปได้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2529, หน้า 40) ความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นความสามารถทางการใช้สมองในระดับสูงของมนุษย์ ซึ่งเป็นทักษะที่มีคุณภาพมากกว่าความสามารถด้านอื่น ๆ ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งเป็นสมบัติที่มีค่าที่สุดของประเทศจำเป็นต้องปลูกฝังให้ประชากรมีความคิดสร้างสรรค์ให้มากที่สุดตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ อันจะเป็นผลทำให้การพัฒนาประเทศก้าวหน้าเท่าเทียมอารยะประเทศ (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์, 2545, หน้า 9) ความคิดสร้างสรรค์ เป็นมนุษย์สมบัติซึ่งหากมีในผู้ใด ผู้ผู้นั้นย่อมมีสุนทรียธรรมคิดและกระทำในสิ่งที่มีคุณทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสังคม ความสร้างสรรค์ของมนุษย์ทำให้โลกเจริญก้าวหน้ามาตราบนานเท่าทุกวันนี้ (เป.มหาพันธ์, 2539, หน้า 2) ตามทฤษฎีพัฒนาการของ อิริคสัน วัย 3-6 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการคิดและทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเสรี จะทำให้เด็กพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในทางตรงข้ามหากพวกเขาเด็กถูกจำกัด ควบคุมการคิดและ

การกระทำเด็กจะรู้สึกอายและไม่กล้าที่จะคิดทำ
สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะมีผลเสียต่อพัฒนาการ
ในขั้นต่อ ๆ ไป (เพียงจิต โรจน์ศุภรัตน์, 2531,
หน้า 3 อ้างอิงมาจาก Richard and Norman.1977,
หน้า 199-202) อีริคสัน มีความคิดเห็นว่าพัฒนาการ
ทางบุคลิกภาพเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในทุกช่วงของ
ชีวิต มิใช่สำคัญเฉพาะพฤติกรรมในช่วงแรกของ
ชีวิตที่อยู่ใน Critical Period เท่านั้น ซึ่งพัฒนาการ
ของมนุษย์มิได้เป็นไปเพื่อสนองความสุขความ
พึงพอใจทางด้านสรีระเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับ
สภาพทางจิต สังคม ซึ่งหมายถึงลักษณะการ
อบรมเลี้ยงดู สัมพันธภาพระหว่าง พ่อแม่ ตลอดจน
อิทธิพลของวัฒนธรรมในสังคมนั้น ๆ ซึ่งเด็ก
จะแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง
และสิ่งแวดล้อม และความรู้สึกนี้เป็นสิ่งสำคัญ
ในการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ติดต่อกัน
สืบเนื่องกันไปตลอดชีวิต ในทางตรงกันข้ามถ้าใน
ช่วงชีวิตใด พัฒนาการเป็นไปในทางลบมากกว่า
เด็กผู้นั้นจะมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพไม่สมบูรณ์
ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นผู้ที่มีปัญหาในการปรับตัว
แนวคิดของอีริคสันที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาในระดับ
อนุบาล เป็นวัยที่กล่อมเนื้อต่าง ๆ กำลังพัฒนา
เป็นวัยที่พร้อมจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เร็วมาก บทบาท
ของครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ลองทำสิ่งต่าง ๆ
อย่างอิสระ คอยช่วยเหลือแนะนำอยู่ห่าง ๆ กระตุ้น
ให้เกิดความคิดริเริ่ม (นิตยา ประพฤติกิจ, 2536,
หน้า 236) ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันในหมู่ครูและ
ผู้ปกครองว่า กิจกรรมศิลปะสามารถช่วยส่งเสริม
สติปัญญาและความคิดสร้างสรรค์แก่เด็กได้เป็น
อย่างดี หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สามารถ
พัฒนาเด็กครบทุกด้าน คือ ร่างกาย อารมณ์ และ
สติปัญญา (พีระพงษ์ กุลพิศาล, 2536, หน้า 1)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทาง
ศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างการสอนตาม
แนวทฤษฎีญาหลักการซีไอ เอส เอส ที่ Creativity
Imagination Sensibility Systematization
Transformation กับการสอนแบบสาธิต
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์
ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างก่อน
และหลังการสอนตามแนวทฤษฎีญาหลักการของ
ซีไอ เอส เอส ที่
- 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์
ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัย ระหว่างก่อนและ
หลังการสอนแบบสาธิต

สมมติฐานของการวิจัย

- 1) ระดับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
ที่เรียนรู้ตามแนวทฤษฎีญาหลักการของ ซีไอ เอส
เอส ที่ มีความแตกต่างกันกับของนักเรียนที่เรียนรู้
แบบสาธิต
- 2) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
ที่เรียนรู้ตามแนวทฤษฎีญาหลักการของ ซีไอ เอส
เอส ที่ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
- 3) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียน

การดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้
คือ นักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการ
ศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านดอนหลวง และโรงเรียน
บ้านดินแดงสามัคคี

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านดอนหลวง จำนวน 15 คน และโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี จำนวน 15 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ จำนวน 9 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 9 ชั่วโมง

2) แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต จำนวน 9 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 9 ชั่วโมง

3) แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงและโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี จำนวน 1 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 2 ชั่วโมง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) วัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงและโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี ตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ และวิธีการสอนแบบสาธิตกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้องละ 15 คน

2) ดำเนินการทดลอง ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ และวิธีการสอนแบบสาธิตของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียน

บ้านดินแดงสามัคคี กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้องละ 15 คน จำนวนกลุ่มละ 9 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง

3) วัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงและโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี ตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ และ วิธีการสอนแบบสาธิต กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้องละ 15 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ และวิธีการสอนแบบสาธิตของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง และโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี โดยใช้การทดสอบค่า t โดยใช้สูตร t-test แบบ independent samples

2) เปรียบเทียบ คะแนนวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ก่อนเรียนและหลัง ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent samples

3) เปรียบเทียบ คะแนนวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ก่อนเรียนและหลัง ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีโดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent samples

สรุปผลการวิจัย

1. ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้

ตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ สูงกว่า นักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้แบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้ตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที่ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความคิดสร้างสรรค์นักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัยโดยการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ และการสอนแบบสาธิต สามารถนำไปสู่ผลการวิจัย ได้ ดังนี้

1. ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ สูงกว่าความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนดินแดงสามัคคีที่เรียนโดยวิธีการการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ อยู่ในเกณฑ์ดี มีความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญา

หลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญจึงสามารถสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ของผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยการสร้างจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่ถูกต้อง มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนโดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ เป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความสุขนานเพลิดเพลิน และมีความกระตือรือร้นที่จะสร้างสรรค์งานศิลปะด้วยตนเอง แรงจูงใจนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และมีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการของ (เพียเจต โรจน์ศุภรัตน์, 2531, หน้า 3 อ้างอิงมาจาก Richard and Norman. 1977, หน้า 199-202) อริคสัน วัย 3-6 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการคิดและทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเสรีจะทำให้เด็กพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในทางตรงข้ามหากพวกเขาถูกจำกัดควบคุมการคิดและการกระทำเด็กจะรู้สึกอายและไม่กล้าที่จะคิดทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะมีผลเสียต่อพัฒนาการในขั้นต่อ ๆ ไป ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที่ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรดี อินทร์ (2548) ได้ศึกษาศึกษาการ

แสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตทวีวัฒนา ผลการวิจัย พบว่า (1) ความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกทาง ศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ จำแนกตามเพศและ โรงเรียน พบว่า (1.1) เพศของนักเรียนมีความ สัมพันธ์กับการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาด ภาพระบายสี ภาพคน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (1.2) เพศของนักเรียนไม่มีความ สัมพันธ์กับการแสดงออกทางศิลปะ โดยการ วาดภาพระบายสี ภาพสัตว์ และภาพอิสระ (1.3) โรงเรียนที่นักเรียนอยู่มีความสัมพันธ์กับการ แสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพ ระบายสี ภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 (2) การเปรียบเทียบการ แสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ จำแนก ตามเพศและโรงเรียน พบว่า (2.1) การแสดงออก ทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพ คน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณา จากเพศ (2.2) การแสดงออกทางศิลปะ โดยการ วาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพคน ภาพสัตว์ และ ภาพอิสระ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาจากโรงเรียน ที่นักเรียนเรียนอยู่

2. ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง ที่เรียนโดย วิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบแบบวัดความคิด

สร้างสรรค์ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและ ประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบ กับพฤติกรรมชี้วัดด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงได้ เครื่องมือในการวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการ ทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการ สอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที มีผลความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้ แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ในทาง บวก จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจใน มีความคิดสร้างสรรค์ ในการสร้างผลงานศิลปะกับวิธีการสอนแบบ พหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ทำให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ มีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และไม่รู้สึกละอายใจในการศิลปะ ซึ่งสอดคล้อง กับงานวิจัยของ จิรวัดณ์ พิระสันต์ (2547) ได้ ศึกษารายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ด้านทัศนศิลป์ โดยระบบ CISST: กรณีศึกษา ภาคเหนือตอนล่าง สำหรับงานวิจัยเรื่องนี้ มุ่งตรวจสอบ การสร้างสรรค์ศิลปะของเด็กที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านทัศนศิลป์ โดยการกำหนดกิจกรรม ทางด้านทัศนศิลป์ ให้เด็กที่มีความสนใจทางด้าน ทัศนศิลป์ได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อตรวจสอบว่าสมมุติฐาน แนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถดังกล่าว มีความสอดคล้องกับการสร้างสรรค์กิจกรรม ทัศนศิลป์หรือไม่อย่างไร จากข้อมูลดังกล่าว สามารถอภิปรายสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถ พิเศษด้านทัศนศิลป์ ตามสมมุติฐานซีไอเอสเอสที มีผลการเรียนรู้สูงมาก ศักยภาพในการสร้างสรรค์ กิจกรรมดังกล่าว สอดคล้องกับการสร้างสรรค์

ทัศนศิลป์ร่วมสมัย ทั้งศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) และศิลปะหลังสมัยใหม่ (Post-modern Art) ศักยภาพในการสร้างสรรค์กิจกรรมระดับคุณภาพ ดีเยี่ยมตามแนวคิดซีไอเอสเอสที มีความสัมพันธ์กับศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูงมาก หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ความรู้สึกสัมผัส การจัดระบบภาพ และการพัฒนารูปทรง จากกิจกรรมศิลปะ (ตามสมมุติฐานซีไอเอสเอสที) สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ศักยภาพในการเรียนอาจเป็นแรงผลักดันในการสร้างสรรค์ศิลปะ หรือการสร้างสรรค์ศิลปะ หรือ การสร้างสรรค์ศิลปะ (ตามสมมุติฐานซีไอเอสเอสที) เป็นแรงผลักดันในการเรียน หรือปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน 3. ความคิดสร้างสรรค์ของงานศิลปะ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนอนุบาล ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนดินแดงสามัคคี ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพ ด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับพฤติกรรมชี้วัดด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงได้เครื่องมือในการวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบสาธิต มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ก่อนเรียน และหลังเรียน แตกต่างกัน เพราะว่าผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบสาธิตในทางบวก จึงก่อให้เกิด

เกิดแรงจูงใจ มีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลงานศิลปะระหว่างผู้เรียนศิลปะกับวิธีการสอนแบบสาธิต ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้น้อย มีคะแนนด้านความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย รศรินทร์ ชุนแก้ว, (2555) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะสำหรับครูปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการสอนแบบสาธิต ของนักศึกษาศาขาศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต โดยเฉลี่ยร้อยละ 21.2 ภายหลังการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต โดยเฉลี่ยร้อยละ 34.2 และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์การพัฒนา โดยเฉลี่ยร้อยละ 22.2 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สำหรับครูปฐมวัยหลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์ การสูงขึ้น

บรรณานุกรม

- เกษร ธิตะจारी. (2543). **กิจกรรมศิลปะสำหรับครู**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรวัดม์ พิระสันต์. (2547). **การพัฒนารูปแบบภารกิจของมหาวิทยาลัย ในการพัฒนา ศิลปกรรมท้องถิ่น**:กรณีศึกษามหาวิทยาลัยนเรศวร. วารสาร มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นิตยาประพุดติกิจ. (2536). **การพัฒนาเด็กปฐมวัย: ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู**. กรุงเทพมหานคร .

- ป.มหาพันธ์. (2539). **สอนเด็กให้มีความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ. โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- พัชรี ดีอินทร์. (2548). **การศึกษาการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตทวีวัฒนา**. ปทุมธานี. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- พีระพงษ์ กุลพิศาล. (2536). **สมองลูกพัฒนาได้ด้วยศิลปะ**. กรุงเทพฯ. บริษัทแปลนพับลิชชิง จำกัด.
- เพียงจิต โรจน์สุภรัตน์. (2531). **การศึกษเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ระหว่างเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมวาดรูปเป็นกลุ่มกับรายบุคคล**. ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- มะลิฉัตร เอื้ออานนท์. (2545). **การเรียนการสอนและประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพและศิลปะวิจารณ์**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรื. (2547). **รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์**.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ. (2529). **ศิลปะเด็ก: สภาพปัจจุบันและอนาคต**. กรุงเทพฯ. อมรินทร์การพิมพ์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิมพ์งาม.
- อารีย์ สันหวี. (2551). **พหุปัญญาประยุกต์**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์เพื่อการศึกษาเด็ก.